Karikatür

— Bobi ... salta durmasını öğren, yoksa bu zamanda seni kimse sevmez!!.
RAMİZ

Dünya Karikatürleri

— Biraz daha yükselt.. biraz daha!...

— Hayır bayım bilemediniz. Bir kere sarışın değil kumralım, çok şişmanım ve tam kırk yaşındayım!..

— Karım her zaman sözlerimin aksini yapar. Sola sapması için sağa dön diyorum!...

— Şu arkamızda oturan adam iflâs edince, dostlarının yarısı kendine yüz çevirdiler...
— Ya ötekiler?..
— Ötekiler daha iflâs ettiğini bilmiyorlar!...

— Bayım buyurmaz mısınız? Sizi de götüreyim!...

No. 65 CİLT: 3 YIL: 2 FİATI 10 KURUŞTUR 27 MART 1937

KARİKATÜR

Sahibi : Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususi daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ

İhtirasın sağmal ineği!..

Fabrikatör — Diplomat arkadaş, biraz daha yem vermiye devam et de adamakıllı sağayım!...

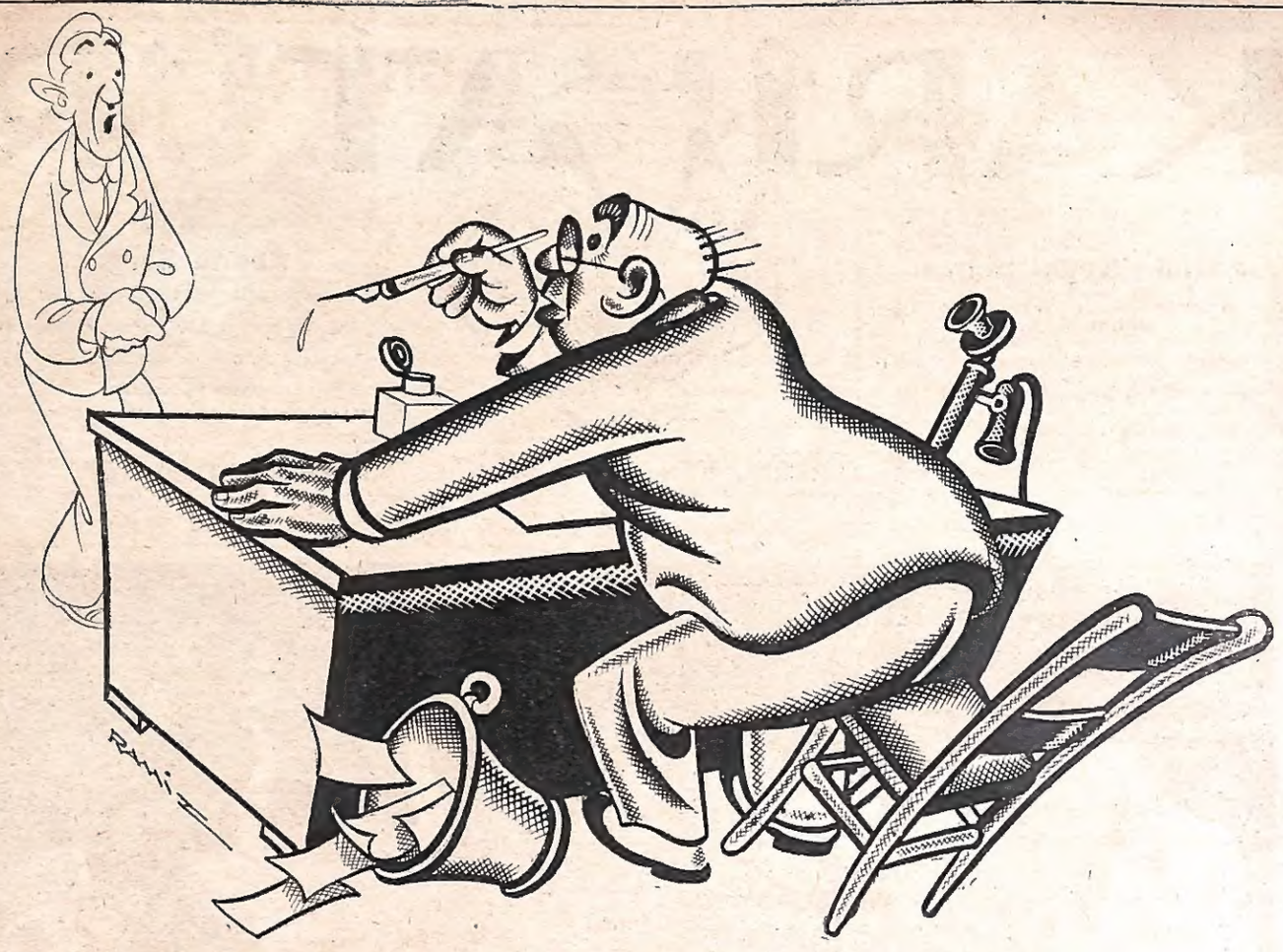

Müdür — Siz bir âmirle nasıl konuşulacağını bile bilmiyorsunuz..
Memur — Bilmez olur muyum bayım, bunca senedir evliyim!...

Vekâletsiz Vekiller..

Vekâletsiz vekiller kanununun tatbikine bu hafta başlanıyor. Bu ilâhî devlet kuşunun hangi bahtiyar büyüklerimizin başlarına konacağı birkaç gün içinde anlaşılacak.

Dünya nimetlerinin her biri bir külfet mukabilidir. Devlet vekilliğinin külfeti ise bunların hiç birile ölçülemiyecek kadar büyük bir gailedir.

Vekilsiniz diyelim. Otomobilinizle sokaktan geçerken polisler selâma duruyorlar; tanımadığınız insanlar size yol açıyorlar, şapkalarını çıkararak, önlerini ilikliyerek yerlere iğiliyorlar, nasılsa hayatta muvaffak olamamış eski mektep arkadaşları uzaktan bir tebessümünüzü, bir lûtufkâr kelimenizi bir ebedî minnet ve ümit hatırası olarak saklıyorlar. Bunların hepsi güzel şeylerdir. Fakat unutmayınız ki o mükellef otomobilden indikten, yolunuzdaki iki keçeli hürmetkâr saflarını geçtikten sonra gittiğiniz yer - maroken koltuklar, en kıymetli mobilyelerle süslü de olsa - nihayet içinde saatlerce hapis olacağınız bir iş odasıdır.

Karşınıza dizi dizi kartonlu mudiri umumîler, büyük memurlar sıralanacak, etrafınızdaki koltuklara saylav arkadaşlar ve hatırlı dostlar yerleşecek; kazara kapı aralık kaldığı zaman koridorda yine bir insan kalabalığının yanınıza girmek için sıraya dizilmiş olduğunu dehşetle göreceksiniz. İçindeki kâğıtları bakmadan imzalasanız yine bir ehemmiyetli yorgunluk teşkil eden o kartonların içinde öyle pürüzlü davalar vardır ki, en ehemmiyetsizi orta halli bir iş adamının en aşağı bir hafta uykusunu kaçırır.

Etrafınızda oturanlardan her birinin bir ayrı derdi vardır. Bunların her birini memnun etmek için bir ayrı formül icadı lâzımdır.

Hayatta muvaffak olamamış eski mektep arkadaşı karşıki gazinodan arasıra haset ve hasretle pencerelerinize bakmaktadır. Fakat sizde onun börekli, tatlılı ağır bir öğle yemeğinden sonra askılarını gevşeterek, pantalonunun üst düğmesini çözerek ayran ve nargile içmesini daha az haset ve hasretle düşünüyor değilsinizdir. Vekâlet makamındaki sıkıntınız yalnız bunlardan da ibaret değildir. Siz sabrınızı ve nezaketinizi muhafazaya çalışarak karşınızdakini dinlerken kulağınızın dibinde telefon mütemadiyen çalar; başınızdan savmıya muvaffak olduğunuz iki kişiye mukabil dört yeni çehrenin reveranslar yaparak kapıdan girdiğini görüyorsunuz ve hangi tarafa lâkırdı anlatacağınızı şaşırıyorsunuz.

Kartonlardaki dosyalar ve dosyalardaki ucu bucu bulunmaz kâğıtlar gece ruyalarınızda gözünüzün önüne sıra sıra mahyalar kurar. Evinizde yemeğinizi yerken kanun ve iş icabı o gün vekâlet emrine aldığınız bir suçlu memurun boynu bükük hayali karşınıza dikilir, Sahurda yenmiş ve üstüne hoşaf içilmiş

bir simit makarnası gibi midenizde şiştikçe şişer.

Bundan başka Meclisteki sıkıntıları da unutmamak lâzımdır. Bütçe yahut Adliye encümeninde verdiğiniz uzun, derin izahattan sonra müzakere salonuna geçersiniz; orada da Refik Şevket, Mazhar Müfit, Berç Türker, Hüsnü Kitapçı gibi ateşli saylavların istizahlarına cevap vermek mecburiyetinde kalır ve ter dökersiniz.

Nihayet kıymetli olduğu kadar da ağır ve mesuliyetli olan emanetinizi bir başka ele devir ve terkederek istirahate çekildiğiniz zaman da derdiniz tükenmiş sayılmaz. O zaman da meselâ vekâlet zamanına ait muhabbetler ve dostluklarınızın gevşediğini görerek garipsersiniz. Etrafınızdaki sessizlik sizi âdeta eski gürültüleri ve dağdağaları arıyacak hale getirir.

Hâsılı iktidar mevkiinin külfetleri de nimetleri kadar hudutsuz ve hesapsızdır.

Fakat vekâletsiz vekilliklere gelince iş tamamile değişir.

Şairin:

Bi vücud olmak gibi yoktur cihanın rahati
Gör ki Simurgun ne damı var, ne de sayyadı var.

Beyti onların ahvalini tasvir için yazılmış gibidir. Evet vekâletsiz vekilin ne kadro sıkıntısı vardır, ne bütçe derdi. Muayyen makamı olmadığı için ziyaretcisi ve müracaatçısı da yok gibidir. Geceleri kartonlu müdiri umumîler, kadro harici edilmiş memurlar ruyalarında kendisini rahatsız etmezler. Ateşli saylavlar onlara sorulacak sual bulamıyacakları için yalnız hal hatır etmek ve ellerini sıkmakla iktifa ederler.

Hâsılı dünyada külfetsiz nimet, dikensiz gül olmaz diyenleri vekâletsiz vekillerin vaziyeti biraz şaşırtacaktır.

Mazhariyetlerine gıpta etmemek kabil olmamakla beraber, kendilerini şimdiden canü dilden tebrik ederiz.

KARİKATÜR

Ya ben

Meşhur bestekâr Vagner bir gece bir konsere davet edildi.

Sesine çok güvenen bir kontes üstadın eserlerinden parçalar okuyacaktı. Vagner salona girince kontes heyecanla yaklaştı.

— Aziz üstat, dedi, nekadar korktuğumu size tarif edemem.

Bu vaziyet karşısında eserlerinin âkıbetini pek karanlık gören Vagner, ayni acılıkla bir ah çekerek cevap verdi:

— Ah madam lâ kontes, ya ben!

Tabiî Hal

Meşhur tenor Karuzo İngilterede konserler veriyordu. Angaje edildiği tiyatronun en mühim numaralarından biri de «Cüce general» denilen üç karış boyundaki cüce idi. Ve tenorla cüce general ayni otelde oturuyorlardı.

Bir gün çok güzel bir Amerikalı kadın cüceyi yakından görmek için otele geldi. Garsonlar kadına yanlışlıkla Karuzonun odasını gösterdiler.

Kadın kapıyı vurup meşhur tenorla karşılaşınca şaşırdı.

—Affedersiniz efendim, dedi, ben cüce generali arıyordum. Yanlış gelmiş olacağım.

Amerikalı bayanın fevkalâde güzelliğini gören Karuzo hiç istifini bozmadan cevap verdi:

— Bilâkis madam tamamen doğru geldiniz, cüce general bendenizim. Buyurun.

— Fakat... Siz... Tiyatroda.. pek küçüktünüz.

— Tabiî madam, orada vazife icabı öyleyim ama kendi odamda... Takdir edersiniz ki tabiî halimde görünmiye hakkım vardır.

ANTEN KAVGASI:

— Şıllık, antenini topla, yoksa mahallenin parazitini başına musallat ederim.

VAR MI, YOK MU?

★★★★★

[Çamdeviren, bu hafta, hafif bir grip geçirdiğinden mutat yazısını yetiştiremedi. Okuyucularımızı, onun nüktelerinden mahrum bırakmamak için, çam devirmekte dosta, düşmana parmak ısırtan Nurullah Ataç'a müracaat ettik. Değerli münekkit, ricamızı kabul etti, ve bu haftaki manzumeyi bir çırpıda yazarak bize gönderdi. Okuyucularımızın bu şiirden ötekiler kadar memnun olacağına eminiz.]

Niçin yazılarımda, soruyorlar, şeker yok?
Onlarda şeker değil, hattâ tuzla biber yok!

Örnek aldım hocanın meşhur kar helvasından,
Leziz olan yazıda bence zira hüner yok!

Hikâye de yazmıştım bir zaman ben bu yolda,
Şürlerim de var ki caizdir derseler yok!

Orijinal olmalı bence bütün yazılar,
Neme lâzım, değeri diler varmış, diler yok!

Önce Yahya Kemal'i beğenir, methederdim,
Şairlerin içinde, derdim, ona benzer yok.

Baktım, biraz ayrıldı İstanbuldan uzağa;
Dedim, onun şiirinde aradığım değer yok.

Haşim'in sağlığında daha âlâsı yoktu,
Öldüğünü görünce, dedim, ondan beter yok!

Akif'i tenkit için vefatını bekledim,
Bu sabrımı, sanırım, hoş görmiyen bir er yok!

Yüzüne söyliyemem herkesin kusurunu,
Zayıfa gücüm yeter, kuvvetliye sefer yok!

Diyorlar, niçin tenkit etmiyorsun, Muhsini?
Çünkü onun gücünden bende eser, meser yok!

Daha dün Necip Fazıl yegâne şairimdi,
Bugün zevkim değişti, ona gönlümde yer yok!

Şimdi Nâzım Hikmet'e gönül verdim doğrusu,
Yarın Salih Zeki'ye sıra gelir, keder yok!

Çok şairin, ruhuna daha mevlût okurum,
Neyleyim, hiç birinin ölümünden haber yok!

Keyfim ister, dönerim dünkü sözümden bugün,
Bize münekkit denir, sırtımızda semer yok!

Çoktan benim başımı yararlardı edipler,
Bereket, ellerinde kalem var da keser yok!

Hem çifti bir liraya tenkit yazar, dururum,
Hem derim: Orta yerde okunacak eser yok!

Okuyup tenkidimi fikir değiştirenin,
Fikri bence müsavi, eğer varmış, eğer yok!

Nurullah Ataç
Aslına mutabıktır
ÇAMDEVİREN

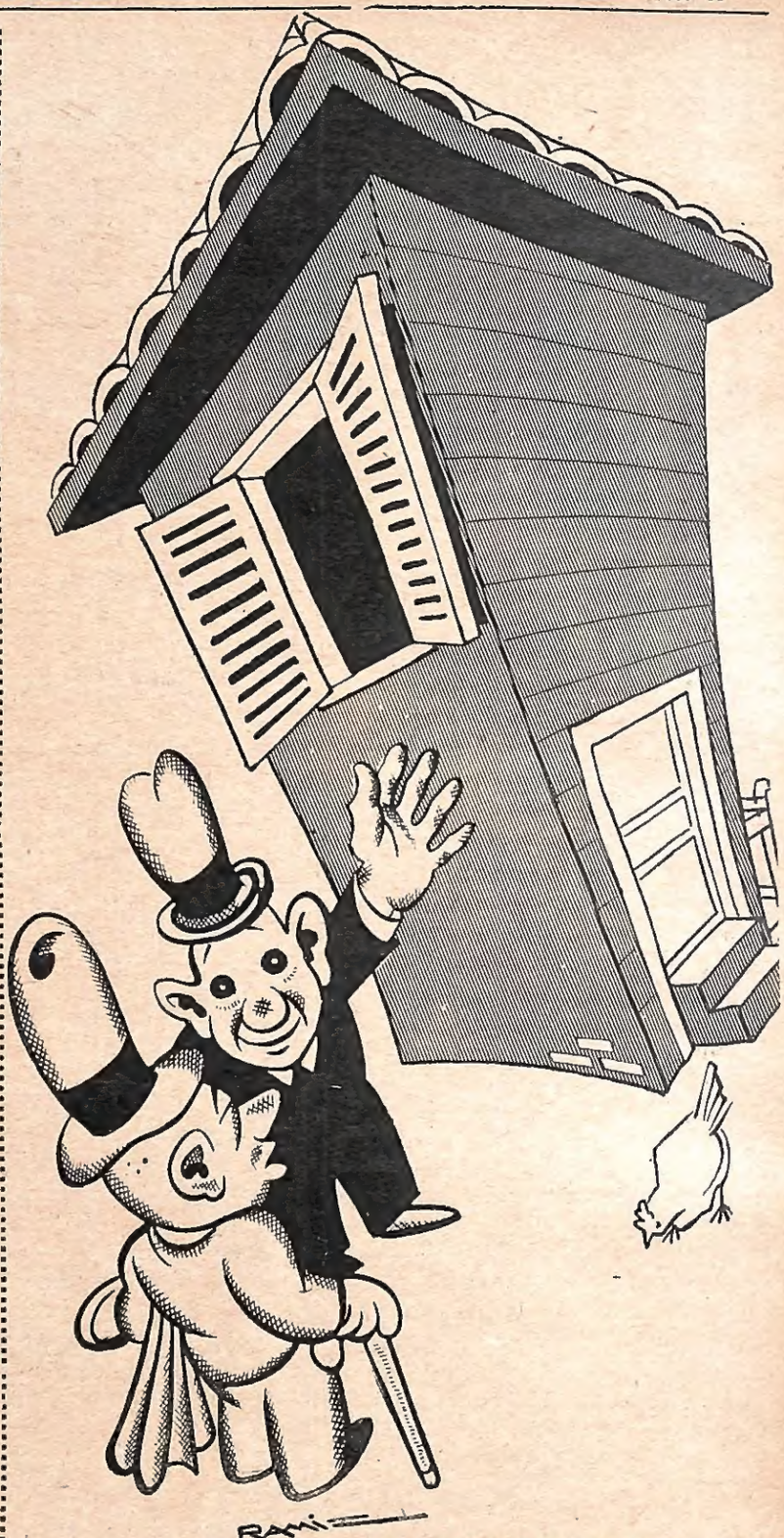

— Bu evi tutun, yazlık için fevkalâdedir.. Geçen seneki kiracılar çok rahat etti lerdi...
— Ya?..
— Evet, gece yatısı için misafirleri gelememişti!...

DEDİKODU

Nikâhtan dönüyorlardı. Sakallı davetli, matruş davetlinin kulağına iğildi:

— Zavallı kız, dedi, hem aptal hem de meteliksiz bir herifle evlendi.

— Deme be yahu. Daha önceden bilmiyor muydu.

— Aptal olduğunu biliyordu ama, fakir olduğu malûm değildi.

Hayat bir mekteptir ama tatili istenmez.

*

— Niçin iki kulağımız var!
— Mânasız sözler birinden girip birinden çıksın, diye.

*

Ağaç yaşken bükülür diyorlar, ve sonra bunu insana teşmil ediyorlar. Halbuki insanın ihtiyarlayınca büküldüğünü herkes bilir.

*

Karşınızdakine fazla yalan söylemek istemezseniz mecbur olmadıkça sual sormayınız.

*

Aşk da kitaba benzer, lüzumundan fazla uzadı mı can sıkar.

*

Her roman kahramanında romancının hasreti vardır. Yapmıya can atıp beceremediği işleri ona yaptırır.

*

Seven kadın kadar iyi, sevmiyen kadın kadar kötü, mahlûk olamaz.

*

Âşık olduğumuz zaman, kumanda kalbimizindir. O düşünür, o karar verir, o yaptırır.

*

En müşkül zamanlarda tebessümünü kaybetmiyen adam kuvvetlidir.

*

Günah ve sevap, zemin ve zamana göre değişir mefhumlardır. Öyle sevaplar vardır ki, mururu zamanla günahlaşırlar.

*

Kiralık ev arıyacaksan tellâlla, apartıman arıyacaksan doktora müracaat et.

*

Lokantada iştahla yemek yemek isterseniz mutfak ve bulaşıkhane kısmına girmeyiniz ve bakmayınız.

*

Çok nazik görünmiye çalışanların iltifatında ekseriya riya vardır.

Filozof

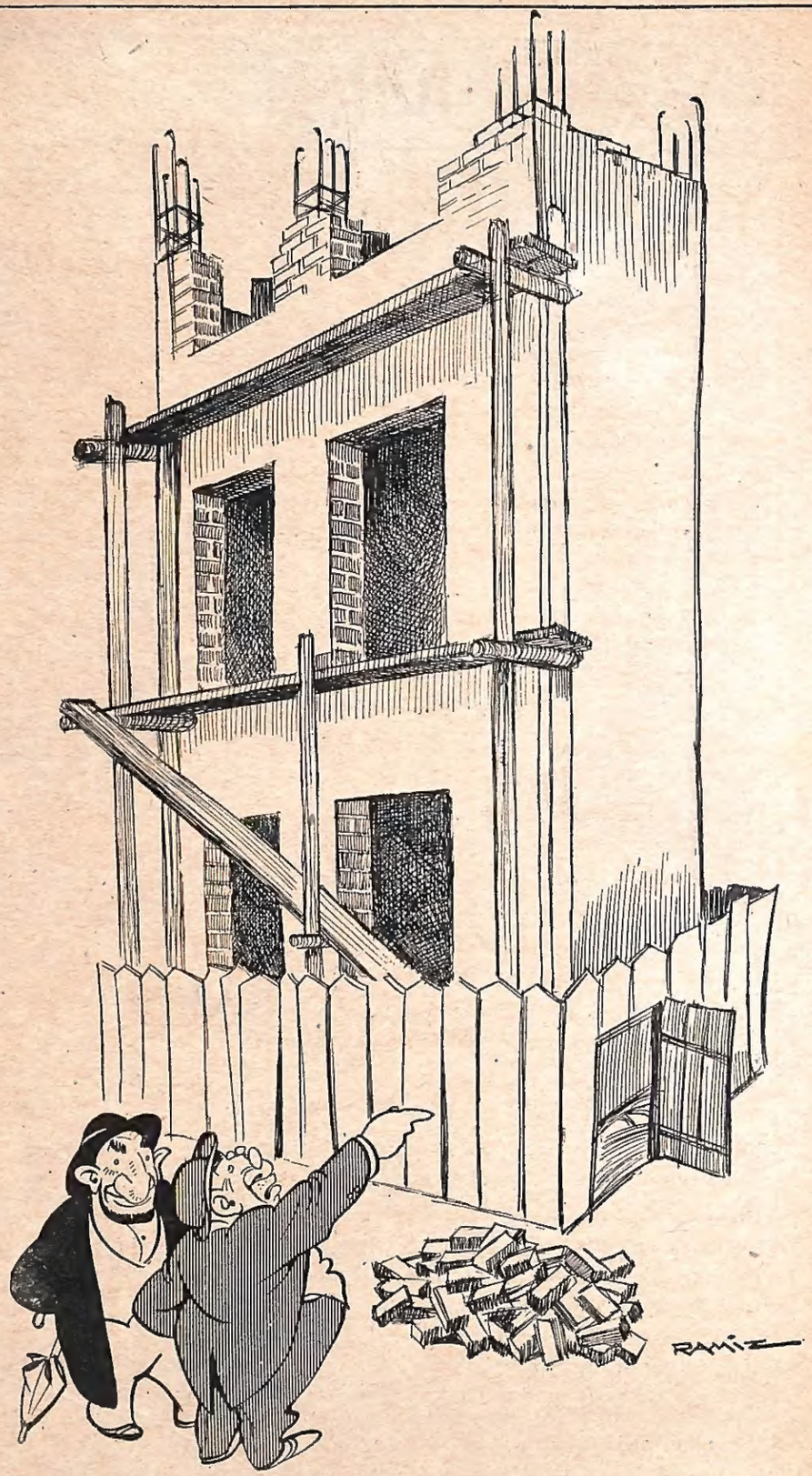

— Moiz, yeni yaptırdığım şu apartımana saklanmak için mükemmel bir de sığınak yaptırdım..
— Bravo Salamon, tayyare tehlikesine karşı mı?..
— Yok be kuzum, iane tehlikesine kaşı!...

Yalnız Değilim!

Maskeli baloya gitmişti. Fakat yalnızdı. Dehşetli canı sıkılmıya başladı. Etrafa baka baka kavalyesiz bir kadın aradı. Ve nihayet buldu.

— Affedersiniz bayan, diye söze girişti, galiba kavalyeniz yok.

— Bilâkis bayım var.
— Nerede?
— Yanımda.
— Hani kimseyi göremiyorum.
— Tabiî göremezsiniz. Görünmiyen adam kıyafetine girdi de geldi.

Avusturya Dimyata pirince giderken:

VAZI YET

Atlanan Havadis

«Şafak» gazetesinin başmuharriri, odasına giren tahrir heyeti müdürüne «Havadis» gazetesinin o günkü sayısını uzattı:

— Bakınız, burada bir haber var ki bizim gazetede görmedim!

Tahrir müdürü, dördüncü sayfada etrafı kırmızı kalemle çizilmiş haberi, bir bakışta okudu:

Konya civarında bir cinayet

Ereğli (Hususî muhabirimizden) — Bu hafta civar köylerden birinde bir cinayet olmuştur. Bir tarla meselesinden dolayı araları açık olan Ahmetle Mehmet kavga etmişler, biribirlerini yaralamışlardır. Mehmedin yarası hafiftir. Ahmet, yaralandıktan iki saat sonra memleket hastanesinde ölmüştür. Katil mevkuftur.

«Havadis» gazetesi «Şafak» gazetesinin en müthiş rakibi idi. Bilhassa cinayet haberlerinin kaçırılmasına ikisinin de tahammülü yoktu. Satışın yüzde kırkını cinayet haberleri temin ediyordu. Bunun için mesele mühimdi. Tahrir müdürü:

— Merak etmeyiniz, dedi, yarın bunu telâfi ederiz!

Sonra, masasına gitti. «Havadis» gazetesinin bu havadisini karşısına alarak derin derin düşünmiye başladı:

— Ereğli, yalnız Konya değil, Karamanın da civarıdır... Burada cinayetin sebebi pek sade anlatılmış, biraz daha genişletsem mükemmel olur... Sonra isimlerde biraz değişiklik... Mükemmel. «Havadis» gazetesi bu haberin kendisinden alındığını bile farkedemez!

Hakikaten, ertesi günü, «Havadis» gazetesinin başmuharriri, tahrir heyeti müdürünü yanına çağırdı. «Şafak» gazetesini gösterdi:

— Bu gazetede bizim atladığımız bir haber var!

Tahrir müdürü, üçüncü sayfada etrafı mavi kalemle çizilmiş haberi, hızla okumıya başladı:

Karaman havalisinde kanlı bir kavga

Ilgın (Hususî muhabirimizden) — Geçen gün yakın kasabalardan birinde tüyler ürpertici bir facia olmuş ve bütün halka uzun bir heyecan geçirtmiştir. Şöyle ki: Hasan oğullarından Ahmetle Hüseyin oğullarından Mehmet, ötedenberi, bir kadın yüzünden biribirine dargındırlar. Bu sırada Hasan oğlunun mirasa konup Hüseyin oğlunun tarlasını ele geçirmesi, aradaki gerginliği bir kat daha arttırmıştır. Nihayet ikisinin ansızın çarşıda karşılaşması bu kanlı faciayı doğurmuştur. Ahmet, Mehmede rastgelince; bir şey söylemeden taban-

casını çekmiş ve bütün kurşunlarını boşaltmıştır. Ayni zamanda Mehmet de sustalı bıçağını ok gibi Ahmede fırlatmış, hasmını kalbinden vurmuştur. Kavga esnasında oradan geçen bir köylü kadınla küçük bir çocuk da hafifçe yaralanmış, Ahmet ölmüş, Mehmet yakalanmıştır.

Tahrir müdürü hiddetinden sarardı. Başmuharrire:

— Üzülmeyiniz, dedi, yarın bizim gazetede bundan âlâsı çıkacaktır! Bakalım, onlar bu haberin kendilerinden alındığını anlıyacaklar mı?..

Filhakika, ertesi sabah, «Havadis» gazetesinin ikinci sayfasında şu haberi çıktı:

Aksaray taraflarında bir çarpışma

Ulukışla (Hususî muhabirimizden) — Yakınlarda kan kavgası yüzünden müthiş bir cinayet olmuştur. Civar kasabalardan birinde iki aile arasında geçen bu facia bütün halk üzerinde derin bir tesir bırakmıştır. Kadın, miras ve tarla işlerinin büsbütün alevlendirdiği bu eski husumet neticesinde iki kişi ölmüş, altı kişi hafif, üç kişi ağır yaralanmıştır. Saatlerce devam eden silâh sesinden ve yağan kurşunlardan köylüler dışarı çıkamaz olmuşlar, Hasan Ahmetle, Hüseyin Mehmedin idare ettiği bu büyük çarpışma ancak zamanında yetişen jandarma kuvvetile durdurulalabilmiştir.

Bu haberi okuyan «Şafak» gazetesi başmuharriri, tekrar tahrir müdürünü istedi. Âdeta azarlar gibi:

— İşte, dedi, yine bir havadis atlamışsınız... Hem bu seferki çok mühim! Mutlaka bu hatayı tamir edeceksiniz!

Tahrir müdürü tekrar kollarını sıvadı, ve ertesi günkü «Şafak» gazetesinin ilk sayfasında şu korkunç havadis göründü:

İki köy halkı biribirine girdi!

«Havadis» gazetesi başmuharriri, o sabah «Şafak» gazetesinde bu başlığı görür görmez alt tarafını okumıya lüzum görmedi. Tahrir heyeti müdürünü çağırdı, son sözünü söyledi:

— Bukadar çok atlamanıza tahammül etmek kabil değil... Vazifenize nihayet veriyorum!

Bu suretle ilk önce «Havadis» gazetesinde çıkan bir haber, hiç kimse farkına varmadan, en sonra yine «Havadis» gazetesi tahrir müdürünün başını yedi!...

İspinoz

Bir Nisan

Münir Hayri, sevincinden ellerini uğuşturup duruyordu. Arkadaşı dedi ki:

— Niçin bukadar seviniyorsun?

— Nasıl sevinmiyeyim? 1 Nisan geldi, benim bayramım... Şimdi karşıma çıkanı aldatacağım... Bir düzine yalan hazırladım....

Arkadaşı akıl verdi:

— Allah bilir ama bu yalanların faydası olmıyacak, inanmazlar! Tanıdıklarını aldatmak istiyorsan doğru söyle, işte o zaman aldanırlar!

*

Âşık, gözleri dönmüş bir halde, sevgilisinin karşısına dikildi:

— Sen, dedi, beni aldatıyorsun, öyle mi?

— Tabiî... Bugün bir Nisan değil mi?

*

Kılıbık bir adama sordular:

— Sen bir Nisanda kimseyi aldattın mı?..

— Aldatmak istedim ama aldatamadım...

— Kimi?

Adam, içini çekti:

— Karımı!

— Doktora gittim, bir şeyim kalmadı.
— Cüzdanında mı?...

Ne Cesaret!.

Genç bir gemici meyhanede kafayı tütsüledikten sonra ahbaplarına;

— Bana müsaade! dedi.

İçlerinden biri sordu:

— Nereye?

— Gemiye gidiyorum.

— Ne olacak?

— Bu akşam hareket ediyoruz.

— Baban da gemici mi idi?

— Evet.

— Nerede öldü?

— Bir deniz kazasında.

— Ya büyük baban?

— O da bir deniz kazasında boğuldu.

— O halde bu mesleğe korkmadan nasıl girdin. Denize nasıl açılıyorsun?

Gemici buna cevap vermeden sormıya başladı:

— Sizin peder nerede öldü?

— Yatağında.

— Büyük peder?

— O da yatağında.

— Önünde bukadar feci misaller varken ya sen ne cesaretle her akşam yatağına giriyorsun be birader?

Fayda vermemiş..

İşleri güçleri yoktu, karşılıklı oturmuşlar, dayağın cennetten çıkıp çıkmadığını münakaşa ediyorlardı. İçlerinden biri:

— Vallâhi arkadaşlar, dedi, bence çocuğu dayakla terbiye etmek lâzım.

Birisi tasdik etti:

— Çocuğuna göre, evet.

— Çocuğuna göre ne demek yahu her çocuğu dayak terbiye eder. Meselâ ben babamdan çok dayak yedim. Hem de yalan söylediğim için.

İtiraz eden karşılığını yapıştırdı:

— Gördün mü azizim, ben çocuğuna göre demekte haksız mı imişim. İşte dayağın sana hiç tesiri olmamış.

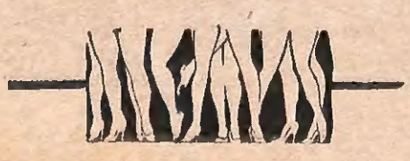

Bay — Sen bana âdeta hizmetçiye ettiğ
Bayan — Haydi haydi, yine övünmiy

BAHAR

Güzel kız!.. Bahar gelsin; elele dolaşalım
Bahçede doya doya!..
Ya, bir zümrüt yapraklı ormana ulaşalım,
Yahut bir durgun koya!...

★

Zaten sen de baharsın: Yeşil gözlerin yaprak,
Beyaz derin papatya!..
Tıpkı gelincik gibi dudağına sürmüş, bak,
Tanrı kırmızı boya!..

★

Akşam: güneş b
Kırda
İlkbahar gecel
Yüzün

İşte Nisan geliyo
Gönlüm
Sen bahar çiçeği
Kıyama

uameleyi ediyorsun..
ma!...

Yakınız!..

Romada bir moda mağazası sahibi ilkbahar modalarına ait bir tablo yaptırmıştı. Bu tabloda bir papas başına kadınlara mahsus bir tüylü şapka geçirmişti. Altına da şöyle bir yazı yazılmıştı: Şık papaz.

Mahallenin faşist komiseri pek mütaassıp bir katolik idi. Vak'ayı karısından duyar duymaz köpürdü. Makarnasını çarçabuk yedikten sonra pürhiddet karakola geldi. Polislere levhanın asıldığı sokağı tarif ederek;

— Şimdi gidip oradaki şık papazı buraya getireceksiniz.

Kumandasını verdikten sonra meyhaneye kafayı çekmiye gitti.

Polisler tarif edilen sokağa gittiler. Tesadüfen oranın papazı da çok şık bir adamdı. Zavallıyı apar topar karakola getirdiler.

Komiser karakola gece yarısına doğru kör kütük uğradı.

Polisler:

— Papazı getirdik bay komiser

Dediler. Homurdanarak:

— Âlâ, dedi, atın boduruma.

Polisler papazı bağırta çağırta boduruma atarlarken bay komiser çoktan sızmıştı.

Sabah olup uyanınca polisler yine kapısını vurdular:

— Efendim, bu şık papazdan illâllah bizi sabaha kadar rahatsız etti.

Dediler.

Komiser tereddüt etmeden kumandayı bastırdı:

— Bu da mı mesele yahu, yakıverin olsun bitsin.

BULUT

Nizamettin Nazif, Kara Davut gibi, durmadan sağa sola pala sallıyor, daha doğrusu palavra savuruyordu. Çallı İbrahim, dişini sıkarak, yarım saat dinledikten sonra dayanamadı:

— Nizam, dedi, sen Boğazın üstünde gezen bulutlara benziyorsun... Şimdi bir aslan gibi görünürsün, biraz sonra kurbağaya dönersin!

GELİYOR...

a elim elini bulsun,
lim yaya!..
arsın ışıksız olsun,
ziyor aya!..

asretin bütün bir kış,
ttu maya!...
kim seni koparırmış;
oklamıya!..

Ben gönül hastasıyım.. busen devadır derde;
İsterim.. gençlik bu ya!..
Sevişmek mevsimidir... Yazın cemre düşer de,
Ümidim düşmez suya!..

★

Gel, güzel kız!.. Razıyım alev buselerinden,
Bana düşecek paya!...
Sonra emret, kalkayım ben dünya üzerinden:
Gideyim İspanyaya!...

Necdet Rüştü

— Karıcığım zahmet olmazsa bakıver getrlerim ayağımda mı?..

Kısa Hikâye:

Kostantin Efendi..

Kırk sene kadar oluyor. Mülkiye mektebinin imtihanını kazanmış, devam ediyordum. İlk önce derslerden baş alamadığım için etrafımla meşgul olamıyor, idadi arkadaşlarımdan başka kimse ile konuşamıyordum.

İmtihan sırası idi, bir gün arkadaşlardan biri yanıma kelli felli bir zat ile birlikte geldi. Orta bir tahminle otuz beş, otuz altı yaşlarında vardı. Arkadaşım beni ona, onu bana takdim etti:

— Kostantin Karayorgoviç!

Hürmetle selâmladım, fakat biraz sonra hürmet ettiğime pişman oldum, çünkü o da benim gibi mülkiye talebesi imiş. Hem de altı senedenberi devam ediyormuş... Üç senede bitirilen bir mektebin altı yıllık talebesi olmanın nedemek olduğunu anlamak güç değildi. İşte, bizim muhterem dostumuz, altı senedenberi burada imiş. Henüz ikinci sınıfa geçeli de iki sene olmuş...

— Peki, dedim, neden bu mektebe devam etmekte ısrar ediyorsunuz?

— Hariciye memuru olacağım da...

Adamın kararı önünde ben ne diyebilirdim? Her ne ise, ertesi sene onunla sınıf arkadaşlığı ettim. Çok nazik, kibar, hatır sayar bir talebe idi. Muallimlerin takririni dikkatle dinliyor, fakat anlamakta oldukça güçlük çekiyordu. Bütün arkadaşlarım gibi onunla bir sene bir sınıfta bulunduktan sonra vefasızlık ettik, onu sınıfta bırakıp son sınıfa geçtik. Kostantin Karayorgiyeviç efendinin, rivayete göre, idadide tahsil gören bir oğlu ile küçük bir kızı da varmış.. Herhalde çalışkan bir talebe olmıyan dostumuzun iyi bir aile babası olmasında hiç şüphemiz yoktu!

Ben Mülkiyeden çıktığım zaman, Karayorgiyeviç hâlâ ikinci sınıfta mıhlanmış, kalmıştı. Bir sene haber aldım ki son sınıfa geçmiş!

Aradan altı yedi sene geçti. Ben muhtelif mekteplerin idare işlerinde bulunduktan sonra Mülkiye mektebi müdür muavinliğine tayin edildim. İşe başladığım gün talebenin esami listesini okuyordum, Karayorgiyeviç adına rasgeldim. En yakın bir ihtimalle bu Karayorgiyeviçin, benim eski dostumun oğlu olacağına karar verdim. Fakat ertesi gün son sınıf talebeleri arasında onu görmiyeyim mi? Ta kendisi idi, Yalnız saçları iyiden iyiye ağarmış, üstelik bir de sakal uzatmıştı. Kendisini yanıma çağırdım:

— Nasılsınız?

— İyiyim.

— Ya oğlunuz?

— O benden iyidir.. Şimdi hariciye memuru oldu!

— Ya?..

— Evet, evvelki sene Mülkiye mektebini bitirdi. Hariciye memurluk imtihanını kazandı, gitti!

Eski dostum, bu malûmatı verdikten sonra, başını iğerek oğlu yerindeki arkadaşlarının arasına karıştı....

Boncuk

Kulaktan... ...kulağa

KADINA HÜRMET

Tramvayla Eminönünden Taksime çıkıyordum.

En öndeki kanapede kasketli bir delikanlı ile orta yaşlı şişman bir zat oturuyordu. Karşılarında genç bir kadın ayakta durmuştu.

Mantosunu ikide birde biraz şişkince görünen vücudüne kapamasından anlaşıldığına göre gebe idi.

Şişman adam bunu fraketti ve yanında bir mektep kitabı okuyan delikanlıya ters ters bakmıya başladı. Delikanlı ne gebe kadının, ne de bu hiddetin farkında görünmüyordu.

Tramvay Bankalar caddesini, sonra Şişhane yokuşunu çıktı. Tramvay sarsıldıkça zavallı kadın şişman adamın üstüne yıkılacak gibi oluyor ve kendini güçlükle zaptediyordu.

Perapalasın önüne geldiğimiz zaman şişman adam dayanamadı. Birdenbire yerinden kalkarak kadına:

— Buyurun bayan, dedi, ziyanı yok. Ben ayakta dururum, dünyada saygı ve terbiye denen şeyden eser kalmadığını teessüfle görüyorum. Gençler dururken kadınlara yerini vermek bizim gibi yaşlı başlı adamlara düşmez ama dediğim gibi gençlerde saygı kalmayınca...

Adamcağız sözünü bitirmiye vakit bulamadı, tramvay Tepebaşında durmuş olduğu için hemen aşağı indi.

HIRSIZA YARDIM

Bir arkadaş anlattı:

Yukarıki dairede bir pıtırdı işittim. Komşularımızın sokakta olduklarını bildiğim için şüphelendim. Bizim apartımanın kapısını aralıyarak beklemiye başladım. Tahminimde yanılmamıştım. Hırsızdı. Nasılsa anahtar uydurarak yukarı kata girmişti.

Herif biraz sonra ayaklarının burnuna basarak inmiye başladı. Aşağıda kapıcı olmadığı için bizim kapının önünden de kazasız belâsız geçerse selâmeti bulmuş demekti.

Ben elimde kalınca bir sopa ile kapının arkasında duruyordum. Fakat buna da hacet yoktu. Çünkü hırsız elindeki yükü bile zor taşıyan ufak tefek bir ihtiyardı. Bizim kapıyı aralık görünce biraz telâşlanır gibi oldu. fakat ben geri çekilmiş olduğum için beni göremedi, ayni ihtiyatlı adımlarla merdivenleri indi ve gitti.

Arkadaşa hayretle sorduk:

— Yahu hani sen herifi yakalıyacaktın? Neye vazgeçtin? Yoksa korktun mu?..

O gülerek cevap verdi: — Korkudan değil... Hırsızın çaldığı şey, komşunun bize gece uykularını haram eden melun gramofonu idi.

ÜZÜNTÜ

Bir büyük memur anlatıyordu:

— Karım birkaç gündür hasta... Bu sabah onu bir büyük doktorumuza götürerek uzun uzadıya muayene ettirdim. «Muayyen bir hastalığı yok. Fakat çok iyi bakmazsanız başınıza bir mesele çıkabilir» dedi. Okadar üzüldüm ki, gözümüze uyku girmedi.

Dinliyenlerden biri hayretle sordu:

— Doktora bu sabah gittiğinizi söylediniz, daha aradan gece geçmediği için nasıl olup da gözünüzü uyku tutmadığını anlıyamadım.

Büyük memur cevap verdi:

— Öğleden sonra dairede değil miydim ya?.

YAZIKTIR!

Namustan, doğruluktan bahsolunuyordu. Herkes başından geçen vak'aları anlatarak ne derece namuslu, ne derece doğru adam olduğunu isbata çalışıyordu. Sade içlerinden biri bir şey söylememişti. Sordular.

— Sen de bir şeyler anlatsana.

— Bana bakmayın azizim, doğruluk falan, içinnde bulunduğumuz şartlara göre değişir.

— Ne demek?

— Olur mu böyle iş yahu!

— Namus namustur,

— Pekâlâ sana sorayım Hakkıcığım. Meselâ yolda bir milyon lira bulsan ne yaparsın?

— Tabiî karakola götürür teslim ederim. Olur a, belki zavallı fakirin biri düşürmüştür.

HAYHAY AZİZİM

Telefon tatlı tatlı öttü. Ahizeyi kulağına koydu. Uzaktan bir erkek sesi:

— Allo, dedi, bay Ahmet siz misiniz?

— Benim.

— Kızınızla evlenmek istiyorum.

— Hayhay azizim, kabul. Yalnız kim olduğunuzu söyler misiniz?

AKSIRIK VE DAVUL

Geçen gece konserde bir arkadaşımın locasına davetli idim. Arkadaşım fena halde nezle olmuştu. İkide birde şiddetle aksırıyor, onun her aksırışında birçok başlar bizim locaya dönüyordu.

Arkadaşımın karısı bu vaziyetten sıkıldı:

— Mademki kendini tutamıyorsun.. Bari bekle de davula yahut zile vurdukları zaman aksır, dedi.

HAKKIN VAR:

Bir kış günü göğsüne bir krizantem takmış mektebe gidiyordu. Bir köşeyi döner dönmez arkadaşlarından birine rasladı. Arkadaşı çiçeğe imrene imrene bakarak:

— Ne güzel bir gül takmışsın Acar, dedi, nerede buldun?

Acar, arkadaşının cehaletini yüzüne vurmak için fırsat bulduğuna memnun mağrurane cevap verdi:

— Gözünü aç budala, buna gül demezler krizantem derler.

— Ya, krizantem öyle mi? Krizantem ha... Gül değil demek? Şu halde krizantem nedir anlatsana?

Acar biraz düşündü sonra boynunu bükerek:

— Ben yanıldım, dedi, bu krizantem değil, gül olacak. Haklısın.

Papağan

— **Müstakbel şehir plânı tatbik edilirken asma köprü de yapılacakmış...**
— **Biz de o zamana kadar sırat köprüsünü geçeriz azizim!...**

Bir çalgılı gazinoda Neler gördüm?

İçki adamın aklını başından alır derler ya, doğrudur. Hiç sarhoş olmasaydım, dün gecemi rezil eder miydim? Üç arkadaş kuytu bir meyhanede güzel güzel sohbet ediyorduk. Aklıma esti.

— Kalkın be arkadaşlar, bir çalgılı gazinoya gidelim! Biraz çalgı dinler, gönül eğlendiririz.

Dedim. Öteki budalalar da bana uydular, yürüdük. Neden saklamalı. Çalgılı gazinoya gitmiş adam değilimdir. Hangisinde daha civcivli eğlenilir, bilmem? Bizim ahbaplar derseniz benden cahil. İlk rasgeldiğimize girdik.

Aman Allahım, masalar hincahınç, localar tıklım tıklım. Garsonlar da insanı oturduğu yerde yoracak bir koşuşma, seyircilerde adamı içmeden sızdıracak bir sükûn ve rahavet.

Şanoda dört iskemle var. Dördü de komple. Başta bir esmer kızcağız, yanında şişman sarı bir bayan, onun yanında bir kumral hanende daha uçta tombalakça bir nazenin. Ayaklarını çengellemişler, büyük bir kabahat işlemiş insanlar gibi önlerine bakıyorlar.

Gazinodaki muhtelif uğultuyu bir türlü alt edemiyen ince baygın bir tel sesi. Ne bileyim hangi faslın bilmem hangi parçasını inleyip duruyor.

Önümüzdeki masalarda bir uyuşukluk. Bütün seyirciler koltuklarının altına birer iskemle daha alarak âdeta uzanmışlar. Gözler süzülmüş, maestro ayaklandı. Kemanını bir yokladı. Akort tamam. Baştaki bayan da kalktı. Yine gözleri ayaklarının ucunda, vücut öne meyilli. Eller bu sefer testi kulpları gibi göbeğe bağlanmış. Parmaklar entarinin kuşağını büküp buruşturuyor.

Söylediği şarkı ağır aksak. Her sözde bir ah var gibi. Bir içler acısı, yürek yakıcı nağme. Satırların sonunda muayyen bir baş hareketi. Sonra tekrar yarım sağdan başlıyarak, yarım sola kadar bir devir. Şarkının sonu «Alafranga - yerli» tangolarımızın nihayeti gibi göğe doğru uzatılıyor.

Bayan, iş bitince ayni otomatik adımlarla ayni pozu alıyor. Alkışlıyanlar var. O, alkışlıyanlara doğru döndü, hafif hafif tebessüm ediyor. Bak işe yahu! Demek bu körpe kızcağızlar gülmesini de biliyorlar. Aşkolsun. Fakat öyle ise neden gülmüyorlar da, somurtuyorlar. Bu noktaya çok meraklandım. Ertesi günü tahkik ettim. Müşterilere gülmek gayet yasakmış. Patron yevmiyeyi kesmek suretile ceza bile verirmiş. Hele daha uzattı mı tutar kolundan kapı dışarı edermiş, zira malûm ya gazino içkili. Hâdiseler çıkabilirmiş maazallah...

Halbuki ben bu fikirde değilim. Bi-

zim musiki okadar müessir ki kızcağızlar tıka basa içen müşterilerin yüzüne gülmek değil, enselerine çimdik atsalar yine kimsede kımıldıyacak takat bırakmıyor.

Hem şarkıcı kızdan gülmek hakkını çekip alan dükkânın müşterilere mahsus kanunları da pek sert. Arada bir oynak hava çalındı da daha müzik morfininin uyuşturucu tesirine pek kapılmıyan bir zavallı hafiften mırıldanmıya yeltendi mi, dükkân sahibinden evvel dalgınlığı, uyuşukluğu açılan müşteriler homurdanıyorlar:

— Susalım, susalım yahu! Olur rezalet değil, susalımmm!

Sinemalarda görürüm. Şarkı söyliyen artist halkın arasına iner, halkı da yardımına çağırır. Halk şarkıları müştereken söylenir.

Ama diyeceksiniz:

— Hey gözünü aç, o senin dediğin iş yerine, şarkısına göredir. Biz burada bir genç kızın feryadına güç tahammül ediyoruz. Bir de bütün salon figana başlarsa halimiz nice olur. Çoğa kalmaz, karasevdaya uğramaz mıyız?

Hakkımız var. Şimdi gözümün önüne geldi de kendi kendime güldüm. Düşünün bir kere koca salonda inceli, kalınlı akortlu, akortsuz yüzlerce ses hep bir ağızdan bağırıyorlar:

Gözünün rengini sordum karasevda dediler.

Hakikaten çok firaklı bir hal alırız. Tevekkeli gelen gideni aratır dememişler. Aman çalgılı gazinoların düzeni bozulmasın. Yeni bir nizam, bize herhalde mecburen somurtan genç kızları aratır.

Tipi

— Bana bak, doğru yürü, karın pencereden bize bakıyor!...

Hikâyecik

Halı ve terlik

Rahatına düşkün bir ihtiyar bekârdı. Emektar bir hizmetçisile beraber bir apartımanın ikinci katında otururdu.

Apartımanın ikinci katına bir yahudi ailesi taşındı. Bunlar fena insanlar değildi. Fakat beş çocukları vardı.

Çocuklar sabahleyin erkenden kalkıyorlar ve çıplak ayaklarile oradan oraya koşarak bekârı uyandırıyorlardı.

Adamcağız birkaç gün sabrettikten sonra yahudi komşusunu bir gün merdivende yakaladı:

— Komşu sizden memnunum... Fakat çocukların ayaklarile yaptıkları gürültü beni rahatsız ediyor, dedi.

Yahudi mahzun bir tavırla:

— Ben de istemem ama ne yapayım, dedi, çocuklar söz anlamıyor. Param olsa bir halı alırım. O vakit onların yürüdüklerini bile duymazsınız. Ancak fukara bir insanım... Kazandığım para ile ancak karınlarını doyuruyorum.

Cevap makuldü. İhtiyar bekâr için yapılacak iki şey vardı. Ya karda kışta rahatını bozarak başka bir apartımana geçmek, yahut da bu fakir aile babasına bir halı hediye etmek.

Adamcağız ikinciyi daha kârlı buldu ve komşusuna şöyle bir teklif yaptı:

— Bedestende on liraya elden düşme halılar var... Size on lira vereyim, böyle bir halı alıp odanıza yayın. Benim size bir komşu hediyem olsun.

Yahudi on lirayi teşekkürle kabul etti ve ertesi sabahtan itibaren de gürültü kesildi.

İhtiyar bekâr vaziyetten memnundu. Birkaç gün sonra komşusuna yine tesadüf edince sordu.

— Halıyı aldınız mı?

Yahudi kızararak cevap verdi:

— On liraya halı bulamadım. Fakat çocukların ayaklarına ellişer kuruşa aba terlikler buldum.

Yengeç

Denizde Bir Macera

Yazan: Osman Cemal

— 3 —

— Galataya, han önüne!

— Peki, gidelim!

— Ne vereceğiz?

— Kolay canım!

— Yok, sen söyle, ne istiyorsun bakalım, belki sonra senin istiyeceğin bizim işimize gelmez!

— Canım uyuşuruz, siz ne verirseniz ben razıyım!

— Olmaz, sen söyle bakalım, kaça götüreceksin!

— Siz oradan buraya sandalla mı geldiniz?

— Evet, öğle vakti sandalla gelmiştik!

— Kaça gelmiştiniz?

— Otuz kuruşa!

— Eh, bana da o yeter!

— Öyle ise yanaş bakalım!

Ben hemen şıpın işi iki sıya ile kenara yanaştım ve onlar biribirlerinin ellerine, kollarına eteklerine tutuna tutuna, gülüşe gülüşe sandala doldular.

İçlerinden orta yere oturup dümen iplerine yapışan az esmeri, ben daha küreklere sarılmadan:

— Ama, dedi, yavaş gideceğiz!

— Peki!

— Hem de pek yavaş!

— Baş üstüne!

— Ne olur, sen bizi biraz da şöyle Çobançeşmesine doğru götürüp tekrar dönsek!

— Hani demin akşam olduğundan, geç kaldığımızdan bahsediyordunuz.

— Ama biz bunları hesap ederek geç kaldık diyorduk!

— Âlâ, siz bilirsiniz, nasıl isterseniz öyle olsun!

Sandalın başını geriye çevirdik ve otuz kırk kürek sonra önden giden kazlara yetiştik!

Dümende oturan kazlara yaklaşınca:

— Ah, dedi, şunlara bakın, ne tablo, ne tablo!

Sağda oturan Fazıl Ahmed'in şu fantezisini okudu:

Hele var ki bir tablo,
Görse şaşar Anibal,
Ördeklerden bir filo
Bir de kazdan amiral!

Üçü birden gülüştüler. Sonra dümende oturan:

— Bunların arasında ördek yok, bunlar kazdan bir filo... Hem amiralları da yok galiba!

Soldaki buğday renkli ve şehlâ gözlüsü:

— Öyle ise, dedi, sen ol bunlara amiral!

— Aferin sana, demek bana kaz amirallığını lâyık görüyorsun ha, teessüf ederim!

Şehlâ gözlü hemen boynuna atıldı:

— Darılma canım, şaka söylüyorum! Sandalcı bunlara amiral olsun! Diyecektim, şaşırdım, seni söyledim!

Sonra bana dönerek:

— Sandalcı, bu kazlara sen amiral ol e mi?

— Baş üstüne efendim, siz münasip gördükten sonra onlara amiral değil, lostromo bile olurum!

Tekrar gülüştüler. Sandal kazlardan bir hayli uzaklaşırken sağdaki sarışın, yosun gözlü:

— Ahmet Haşim, dedi, bunları görmesin, bayılır!

Dümenci:

— O, kim bilir bu manzaraların daha ne enfeslerini görmüştür. Görmese hiç o güzelim Kuğularını, Akşamını, Göl saatlerini yazar mıydı?

Mubabbet tam zamanında, tam yerinde ve tam da benim istediğim taraftan açılmıştı. Fakat ben hiç onlara renk verir miydim? Onlar Haşimden, onun şiirlerinden anladıkları kadar bir dille bir hayli bahsettikleri halde ben sade haşa huzurunuzdan koyun kaval dinler gibi dinliyor ve arada bir sırf alay için bana:

— Öyle değil mi kayıkçı?

Dedikleri zaman da sadece:

Evet, makamında ahfeşin keçici gibi başımı sallıyordum!

Haşimden sonra edebiyat bahsi pek dallanıp budaklandı. Ceplerden, çantalardan birçok risaleler, mecmualar, gazeteler, şiir defterleri çıktı. Derken biz Çobançeşmesinden tornistan ederken güneş de Keçesuyu tepelerinden

doğru son zayıf ışığını süzerek:

— Müsaadenizle bayanlar, baylar!

Deyip, sırtların ardına çekildi. Derenin gündüzkü portakal şerbeti renkli suları, şimdi şimdi çimento rengini almıştı. Dönüş, gidişten dahta neşeli, daha keyifli kaçıyordu. Artık baştanbaşa loşlaşmıya başlıyan daracık dereyi hamle ile bir an önce geçip Terkos köprüsünün altından nisbeten açık ve aydınlık denize atlamak istiyordum. Fakat benim ben on zorlu küreğim üzerine derenin üstünden suları şarıldatarak uçan sandalın bu haline onlar müsaade etmediler.

— Aman, dediler, sandalcı, acelen ne bukadar, peşinden motör kovalamıyor ya! Buranın keyfi asıl bu zaman...

— İyi ama, hava kararıyor, belki siz korkarsınız diye...

— Korkacak bir şey var mı buralarda, baksana.. sağda koskoca gazino... Solda koskoca fabrika... Etrafta bakkallar, kahveler falan açık!

— İyi ya, mademki siz ağır gitmek istiyorsunuz, ben de öyle yaparım...

Silâhtara yakın sandal yine ağırlaştı.

Şimdi kızların keyfine son yoktu. Gazino bahçesinin arka tarafındaki alaca karanlık setlerden birinin üstünde bir gramofon:

«Ömrümde felek bir gece mehtabını gördüm!»

Şarkısını çalıyordu. Dümenci kız, elile Fişekhane tepelerini göstererek:

— İşte, dedi, o da doğuyor. Bu gece Halicin üzerinde onu saatlerce doya doya yine göreceğiz!

Sağdaki çayırlıkta birkaç Alman kadını ile çocukları yaz akşamlarının bu canlara can katan saatinde kahkahalarla ortalığı çınlatarak ip atlama oynuyorlardı. Bunları görünce bizim müşteriler de heveslendiler:

— Sandalcı, dediler, yanaş biraz kenara da biz de çıkıp onlarla birlikte bir parça ip atlıyalım!

İyi, bu çok hoş bir şey olurdu ama, vakit gittikçe gecikiyordu. Yolda belki de bir sarhoş, bir sulu alayı sandalı ile karşılaşıp belâya çatmak ihtimali vardı. Kendilerine bunu çıtlatınca:

— Öyle ise, dediler, bu çok güzel mevkiden, çok ağır geçelim!

Zaten ağır geçiyorduk, fakat onlar bu ruyalı mevkiden bu akşam hiç ayrılmak istemiyorlardı. Gazino bahçesi ile birinci köprü arası gibi on on beş kürekli bir mesafeyi belki de beş dakikada geçtikten sonra manzara büsbütün şairaneleşti, konuşmalar büsbütün şiire ve şairliğe döküldü. İki köprü arasının sol kenarını kaplıyan birer buçuk, ikişer metrelik kamışların ve sazlıkların arasında yüzlerce su kurbağası hiç durmadan boyuna vak vak çekiyorlar, o sahada ağaç olmadığı için Fişekhane tepelerinden yeni doğmakta olan ay, derenin o çıplak kısmını yer yer yakamozlarla badanalıyordu. Kızlar burada tekrar Haşimin lâfını açtılar ve onun:

«Akşam, yine akşam, yine akşam»
«Göllerde bu dem bir kamış olsam!»

şiirini birkaç kere okuyup soldaki kamışlara doğru üflediler ve sandalı tamamile kamışlara yanaştırtarak bana orada mola verdirerek sordular:

— Ey sandalcı, söyle bakalım, göllerde bu dem sen de bir kamış, yahut saz olmak ister misin?

Şimdi artık biraz da onların dilinden konuşmanın, fakat işi büsbütün açığa, vüzuha vurup kendimi çaktırmadan bir takım dolambaçlı ve ibhamlı sözlerle onları meraka salmanın sırası gelmişti. Onun için şehlâ gözlünün bana sorduğu bu sorguya iphamlı ve kaçamaklı tarafından şu karşılığı verdim:

— Göllerde, dere kenarlarında kamış veya saz olacağıma kurbağa olsam daha iyi!

Üçü birden:

— Niçin daha iyi?

— Kurbağa olursam hiç olmazsa böyle yaz geceleri keyifli keyifli, bol bol öterim, sazla kamış olursam ne işe yarar?

— Sen kurbağaları sever misin?

— Bu dünyada yılandan, akrepten, çıyandan başka benim sevmediğim hayvan yoktur!

Sarışın, yosun gözlü:

— En çok hangisini seversin?

— En çok kediyi!

— Kediyi mi? A.. kedi ama insanı tırmalar!

— Devam edecek —

— Bizim oğlan artık ihracat ile meşgul olmıya başladı...
— Ne yapıyor?..
— Evde ne var ne yok, Bitpazarına nakliyor!...

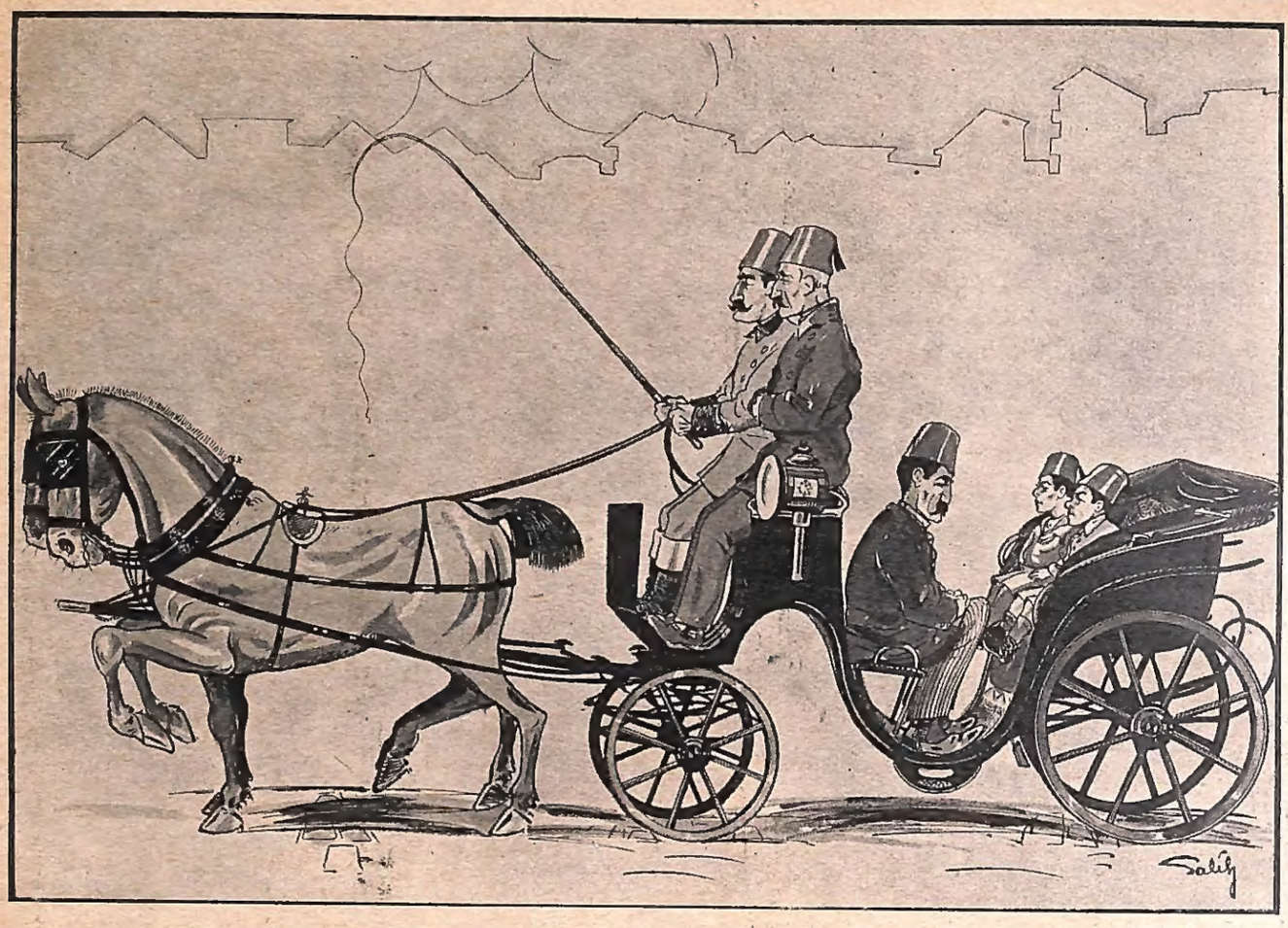

TARİHTEN ÇİZGİLER: Paşazadeler mektebe gidiyorlar!...

Hele gece vakti...

Yeni evlenmişlerdi. Kadın çok genç, çok körpe idi. Biraz romantikti ama, romantik ve hassas oluşu, bir cep takvimi şairi kadar aklını başından almamıştı. Kocasını sevdiği için değil, parası için evlenmişti. Büyük göbekli ellilik zevç genç bir kadının hayalini tatmin edecek derecede değildi.

Bir gece balkonda oturuyorlardı. Kadın mehtaba bakıp derin derin içini çekerek:

— Baksana, dedi, mehtap hakikaten çok güzel.

Koca cevap vermiş olmak için:

— Evet, dedi, hele bilhassa gece vakti harikulâde..

TERAKKİ

Avurupada bir tetkik seyahatinden dönen Rasathane direktörü bay Fatin'e dostu Hüseyin Pektaş sordu:

— Üstat, dedi, oradaki ulûmu havaiye ile buradaki arasında ne fark var?

— Pek fark yok gibi... Orada da rasathane «hava bugün açıktır!» dediği zaman yağmur yağıyor, «hava yarın bulutludur!» .dediği zaman da güneş açıyor...

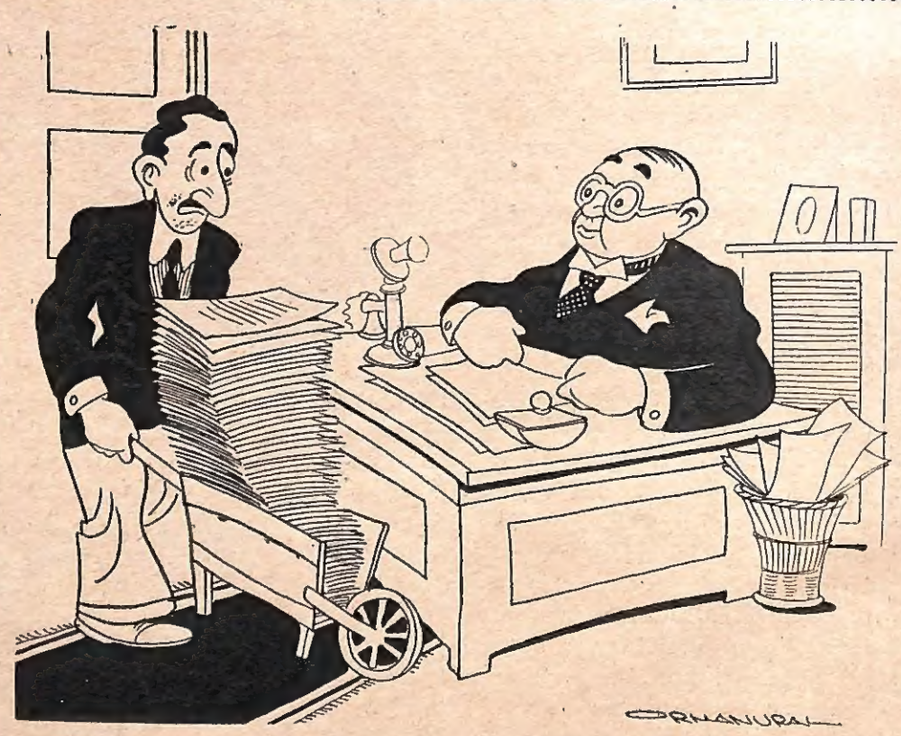

GAZETELER, MECMUALAR KÂĞIT BULAMAZLARKEN:
Müdür — Bu ne hal yahu?.
— 9999 uncu elden sonra istidamı zabitlerine imzalatmıya geldim efendim!.

Karikatür

Karikatür'n ikinci cildi 52 inci sayı ile tamamlandı. Kolleksiyonlarını idarehanemize gönderen okuyucularımızın ciltleri gayet nefis ve hususî kapaklar içinde 40 kuruşa ciltlenmektedir. Anadoludan gönderenler, 60 kuruş cildiye ve posta parası göndermelidirler.

Neosterin Vasıf

Çocuklarınızı kızamık, kızıl, kuşpalazı ve bütün boğaz hastalıklarından korur.

Her eczanede bulunur.

Dr Hafız Cemal

Lokman Hekim

Dahiliye mütehassısı

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2,5 tan 6 ya) kadar İstanbulda Divanyolunda 104 numaralı hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah (9,5 - 12) saatleri hakiki fıkaraya mahsustur. Herkesin haline göre muamele olunur. Muayenehane ve ev telefonu: 22398 .Kışlık telefon: 21044

Yağmur Rüzgâr Soğuk

cildinizi sertleştirip çatlatır Muhafaza etmek için yüz ve ellerinizi sabah ve akşam muntazaman ve sokağa çıkmadan evel iyice

KREM NİVEA

ile uvunuz. Teniniz yumuşak ve sıhhatli kalır.

Kolaylık-Şıklık

Her şeyden evvel kolaylığı arayan, spor meraklısı Bayanlar, onlar için yapılmış olan bu sentür-küloları giyerek şıklığı da temin etmiş olurlar. Hututu inceltir. Vücudun tenasübünü düzeltir ve en şedid hareketlerde bile kat'iyyen kaymaz

Fiyatı: 7 1/2 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız : ez

J. Roussel
Paris

İSTANBUL, Beyoğlu - Tünel meydanı 12 No. lu. Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz. Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

SİNİRE ÇARPINTIYA NEVROL

emsalsiz ilâçtır. Hafakana, hecesürle bayılanlara 20 damlası hayat verir. Evlerinizde mutlaka bulundurunuz.

Karikatür

Merkezî Avrupada bahar avcılığı !

Alamanya — Nafile, adam akıllı bir kolleksiyon yapamıyacağım !.

Sahibi Sedat S. — Umumi Neşriyat Müdürü: T. Sökeli